

„Smatram da je dobrovoran rad nešto što zaista ispunjava čovjeka. Timski duh koji sam doživjela tamo je nešto potpuno novo i neopisivo dobro. Toliko ljudi iz različitih krajeva Republike Hrvatske došlo je zbog istoga cilja – pomoći unesrećenim ljudima. To su neke nove emocije koje sam tek otkrila.“

Učiteljica velikog srca Ivana Brekalo Pintač iz Osnovne škole Iver ispričala nam je što misli o potresu i o gradovima koji su njime pogodjeni. Odgovorila nam je na nekoliko pitanja o volontiranju u Petrinji, Glini i Sisku.

Kako ste se osjećali kada je počeo potres i gdje ste se u tom trenutku zatekli?

U trenutku kada je počeo potres bila sam u svome dnevnom boravku na kauču i dopisivala se s prijateljicom. Tada nisam bila uplašena, nego mi je proradio razum (ni sama ne znam kako), ali sam se samo popela na kauč i prislonila uz nosivi zid. Poprilično se treslo pa hodanje nije bilo moguće. Dozvala sam muža da čujem je li dobro. Počela sam se tresti nakon što smo izašli iz kuće. Bilo mi je teško jer nisam mogla dobiti mamu i brata na telefon. I nismo mogli pronaći baku, koja je otišla u šetnju. Nakon što sam čula svoje najbliže, bila sam mirna.

Što bi ste poručili učenicima, kako da se ponašaju za vrijeme potresa?

Vjerojatno kao i svaka druga učiteljica – ostanite mirni. Znam da je to gotovo nemoguće u tom trenutku. Neka poslušaju odraslu osobu s kojom se nalaze i slijede njezine upute. U školi smo proveli vježbe evakuacije pa učenici znaju kako se treba ponašati u trenutku potresa.

Čuli smo da ste volontirali na najjače potresom pogodenom području. Što vas je motiviralo da odete volontirati? Gdje ste točno bili?

Muž je otišao u Petrinju dva sata nakon potresa. Kada se vratio, ispričao mi je kako mu je tamo bilo i da su ljudi ostali bez svega. Grad je ostao bez struje i bez vode. Htjela sam bar nekako pomoći i olakšati tim ljudima i pomoći volonterima koji su bili tamo već prvoga dana.

Jeste li se bojali?

Nisam se bojala. Kada sam vidjela grad, nije mi bilo lako. Ali morali smo se sabrati i pomoći tim ljudima. Dok smo bili u Petrinji doživjeli smo još nekoliko potresa. Nije bilo nimalo ugodno. Dopustila sam tijelu da se trese i kada sam se smirila, krenula sam dalje s poslom.

Što ste vidjeli kada ste ušli u grad pogoden potresom?

Na putu do Petrinje vidjela sam popriličan broj oštećenih kuća, no nisam vidjela potpuno srušene kuće. Kada smo ušli u grad, ostali smo u šoku. Toliki broj oštećenih i srušenih građevina nikada prije tog dana nisam doživjela. Na ulicama nije bilo ljudi iz Petrinje, samo volonteri, novinari i ostale službe poput policije i vatrogasaca. Ulice su bile pune šute. Bio je to jako tužan i potresan prizor.

Kako ste pomogli ljudima u Petrinji, Glini i Sisku?

Prije nego što sam otišla u Petrinju, skupili smo donacije tople obuće i odjeće, lijekova te hrane i vode koje smo odnijeli u šator Crvenoga križa. Po dolasku u Petrinju, prvi dan sam pomagala u dijeljenju hrane ljudima kojima je bilo potrebno. Drugi dan sam radila u šatoru Crvenog križa; preslagivali smo odjeću, pakirali smo potrepštine koje su bile potrebne domovima za starije i nemoćne, pomagali smo ljudima pronaći što im treba, nosila sam ljudima stvari u smještaje u kojima su bili, uzeli smo primjerke crijepa koje smo pokušali nabaviti za ljude kojima je trebalо. Nakon toga, opet sam radila na posluživanju hrane i to sam radila do kraja.

Smatrate li da će ljudi moći opet živjeti u tim kućama i nastaviti svoj dosadašnji život?

Velik dio grada dobio je crvene naljepnice i crvene oznake za rušenje, pogotovo u centru Petrinje. U tim građevinama ljudi neće moći ostati. Upoznali smo ljude čija je zgrada neoštećena i oni ostaju u Petrinji, no mislim kako im se život u potpunosti promijenio. Bit će potrebno puno vremena da se ljudi i grad oporave. Nadam se da će se to dogoditi u što kraćem vremenu.

Što mislite o dobrotvornom radu?

Smatram da je dobrotvoran rad nešto što zaista ispunjava čovjeka. Timski duh koji sam doživjela tamo je nešto potpuno novo i neopisivo dobro. Toliko ljudi iz različitih krajeva Republike Hrvatske došlo je zbog istoga cilja – pomoći unesrećenim ljudima. To su neke nove emocije koje sam tek otkrila. Također, mislim da je i najmanji čin pomoći dovoljan da nekome uljepšaš dan i olakša situaciju. Makar i dijeljenjem provjerenih informacija.

Gdje ste sve do sada volontirali?

Volonitrala sam na nekim festivalima kao studentica i sudjelovala sam u prikupljanju pomoći za ljude pogodjene poplavama na području Gunje.

Kako biste potaknuli učenike i škole na dobrotvorni rad?

Htjela bih svima reći da je svaka pomoć dobrodošla. Ne možemo svi jednako pomoći. Vrlo je bitno doći do provjerenih informacija i njih dijeliti dalje, a ljudi se mogu organizirati u svojim domovima ili u svojoj zajednici. U našoj školi se vjeroučiteljice bave humanitarnim radom pa se učenici mogu i njima obratiti te vidjeti kako će se osjećati i hoće li im se svidjeti. Kada samo zamislite da je netko ostao bez gotovo svega što je posjedovao, to vam je dovoljan poticaj za uključivanje u dobrotvorni rad.